

بیمه و ورود چین به WTO

نویسنده: Stephen D'Arcy، استاد علوم مالی در کالج نظارت بر تجارت و بازرگانی دانشگاه ایلوی نویز، Hui Xia، دانشجوی فارغ التحصیل در علوم اکچواری از دانشگاه ایلوی نویز

ترجمه: آزاده محمدزاده

چکیده مقاله

بیمه به عنوان داغ‌ترین بحث برای ورود چین به سازمان تجارت جهانی به خاطر پیشینه تاریخی و عامل بالقوه مهم برای رشد بازار مطرح شده است. قوانین جدید عملکردهای بیمه در چین زیر نظر WTO به بیمه گران آزادی بیشتری برای ورود و کار کردن در این بازار می‌دهد. این مقاله شرحی از تاریخچه عملکردهای بیمه در چین، سهم بیمه در فرآیند مذاکره WTO و تأثیراتی که عضویت در WTO بر عملکردهای بیمه در چین داشته است را ارائه می‌دهد.

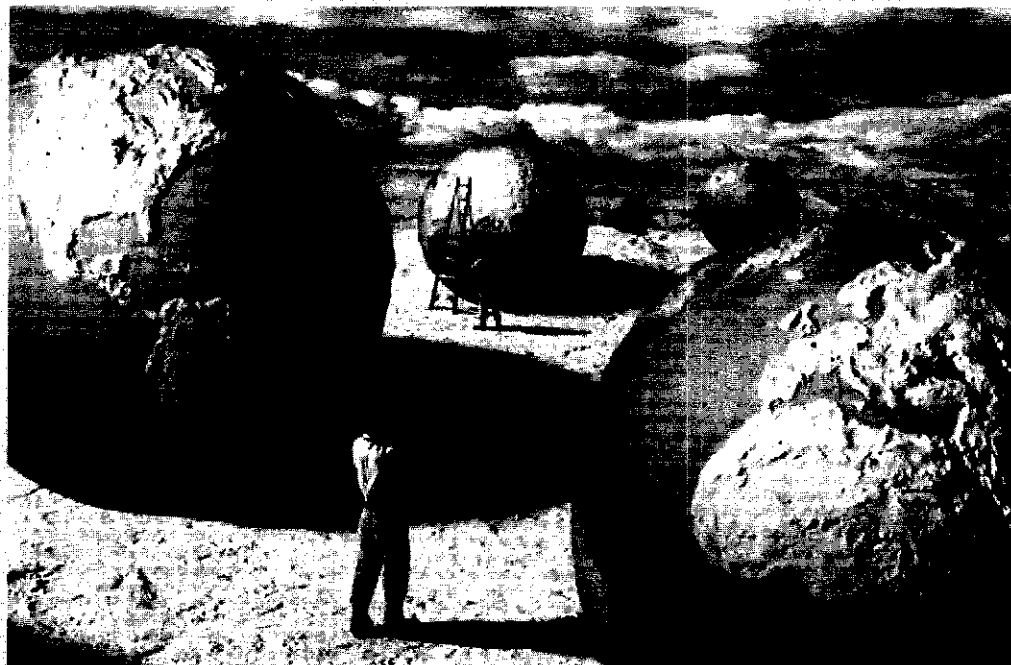
پیشگفتار

پس از ۱۵ سال مذاکرات دشوار بین چین و اعضای سازمان تجارت جهانی (WTO) در ۱۲ نوامبر ۲۰۰۱ در اجلاس وزرای بازرگانی در دوحه قطر، وزرای بازرگانی ۱۴۲ کشور WTO به اتفاق آرا با عضویت چین موافقت نمودند. ورود چین به WTO بعد از مذاکرات طولانی اتفاق افتاد که در آن چین مجبور بود شرکای تجاری خود به ویژه ایالات متحده و اتحادیه اروپا را قانع کند که اقدامات لازم برای گشایش اقتصاد به عرصه رقابت بین‌المللی را انجام می‌دهد. پیروزی در دوحه، عضویت رسمی چین در WTO صرفاً یک پیروزی برای چین نبود. بلکه یک دستاورد مهم برای کل سیستم تجارت دنیا بود. (اکونومیست، ۲۰۰۱C)

تاریخچه WTO:

از زمان جنگ جهانی دوم، تجارت بین‌الملل به سرعت افزایش یافته است. صادرات کالا سالانه به طور متوسط ۶ درصد افزایش یافته،

کل تجارت در سال ۲۰۰۰، ۱۴ برابر سال ۱۹۵۰ بوده است. سازمان تجارت جهانی در سال ۱۹۹۵ به عنوان ابزاری جهت تسهیل تجارت بین‌المللی تأسیس شده است. WTO یکی از جدیدترین سازمان‌های بین‌المللی به عنوان جانشین موافقت‌نامه عمومی تعرفه و بازرگانی (GATT) در سال ۱۹۴۷ تأسیس شده است. این موافقتنامه در اصل قسمتی از اساسنامه طرح سازمان تجارت جهانی، سومین پایه موافقتنامه پرتن و ودز پس از جنگ، همراه با صندوق بین‌المللی پول و بانک جهانی (ارکان صلح ۱۹۴۶) بوده است. GATT که مشتمل می‌شود بر تعداد زیادی از امتیازهای تجاری مورد مذاکره و قوانین تعیین مدیریت جهانی، ابتدا در ژانویه ۱۹۴۸ موثر واقع شد. موافقتنامه برای ارائه یک تبادل نظر بین‌المللی که تجارت آزاد بین کشورهای عضو را با تنظیم و کاهش تعرفه‌های کالاهای تجاری و ارائه یک مکانیسم مشترک برای تبادل بحث‌های تجاری طراحی شده بود. اکثر دوره‌های مذاکرات با کشمکش بر سر کاهش

دامپینگ (فروش محصولات زیر قیمت تولید) به روابط تجارت بین‌المللی آسیب رسانده است. ورود چین به WTO به همراه قوانینی برای تجارت منصفانه بین‌المللی فرآیند رسمی برای حل اختلافات، باید یک منبع سود متقابل برای چین و شرکای تجاری آن باشد. اگر چه احتمالاً قبل از اینکه سودهای افزایش یافته بازرگانی مهمتر از قیمت باشد. دگرگونی‌های ساختاری مورد نیاز توسط قوانین WTO در ابتدا سبب مشکلات

تعرفه و تهیه قابل قبول جهت اداره تجارت بین‌المللی مواجه شد. سه دور مهم مذاکرات عبارتند از: اجلاس کنندی (۱۹۶۷-۱۹۶۴) اجلاس توکیو (۱۹۷۳-۱۹۷۹) و اجلاس اروگوئه (۱۹۸۶-۱۹۹۴) اجلاس کنندی توافقنامه‌های شروط آنتی دامپینگ مخالفت تبعیض قیمت بین بازار داخل و خارج از کشور را گسترش داد. در توکیو از آن نیز فراتر رفت، پارانه‌ها، مقیاس‌های برابری، مرزهای صنعتی برای تجارت، روش‌های صدور جواز واردات، فراهم‌سازی توسط دولت‌ها و دیگر حیطه‌های مربوطه بدون تعرفه مورد مذاکره قرار گرفت. اجلاس اروگوئه آخرین اجلاسی بود که زیر نظر گات برگزار شد و به ایجاد WTO منجر شد.

مذاکرات پس از پایان اجلاس اروگوئه ادامه یافت. در فوریه ۱۹۹۷ موافقتنامه‌ای درباره خدمات مخابراتی از راه دور با ۶۹ موافق با گسترش دامنه آزادی‌های ارزیابی شده افزون بر توافقات اجلاس اروگوئه حاصل شد. در همان سال، ۷۰ عضو قرارداد موفقیت آمیزی بستند که در برگیرنده بیشتر از ۹۵ درصد بازرگانی در بانکداری، بیمه، اسناد و اطلاعات مالی بود با سرعت رشد فعلی GDP (تولید ناخالص ملی) به میزان ۸ درصد در سال، چین به خاطر نیروی کار ماهر، ارزان و فراوان، منابع طبیعی فراوان و سیاست‌های باز خود در تجارت به رقیب جدی تری بدل شده است.

بحث‌های قبلی در مورد مطالبی مانند استفاده غیرمجاز دارایی معنوی در چین و

چین به خاطر نیروی کار ماهر، ارزان و فراوان، منابع طبیعی فراوان و سیاست‌های باز خود در تجارت به رقیب جدی تری بدل شده است.

مهمی برای بسیاری از صنایع در چین خواهد شد. (اتاق بازرگانی آمریکا در چین، ۲۰۰۱، اکونومیست، ۲۰۰۱، سازمان تجارت چین، ۲۰۰۲) به ویژه، قابل حدس بود از آنجایی که بازار چین به روی تجارت جهانی گشوده شده بود. کشاورزی و صنایع دولتی متحمل ضرر شوند. اگر چه گشودن بازارهای مالی شامل بیمه و دیگر سرویس‌های مدیریت ریسک، مانند فراهم کردن سودی برای جریان کردن ضررها در دیگر زمینه‌ها بود. سلطه خطر به عنوان فاکتوری که

جوامع توسعه یافته را از جوامع عقب مانده که به توسعه اقتصادی قابل توجهی دست نیافته اند، متمایز می نماید توسط پیتر برنستاین نوشته شده بود. (برنستاین، ۱۹۹۶) بسط دادن یک سیستم مدرن تقسیم ریسک به وسیله توسعه دادن و به روز کردن صنعت بیمه، توسعه اقتصادی چین را تسهیل خواهد کرد. مدرنیزه کردن بازارهای بیمه می تواند انگیزه ای برای رشد کشور فراهم کند که سرانجام می تواند ضررهای عرصه های دیگر را جبران نماید، لزوم سپردن تعهدات به WTO، دولت چین را ترغیب کرد تا اصلاحات اقتصادی و سیاسی را تسریع و در چارچوب های قانونی

مربوطه تجدید نظر کند و یک سیستم بازار باز که تمام شرکا به آن دسترسی برابر داشته باشند را توسعه بخشد. با وجود بازارهای بیمه موثر و کارآمد که قادر به تقویت توسعه مالی در تمام حیطه های اقتصادی باشد، با عضویت در WTO می تواند به حصول نتایج بسیار مثبت برای کشور منجر شود.

۱۵ سال قبل، چین برای اولین بار جهت پیوستن به GATT درخواست داد، فرآیند تقاضا طولانی و سخت از آنجایی که دو طرف نگرانی های جدی درباره فشار تجارت رو به رشد رفته داشتند دولت چین به شرح نگرانی هایش درباره تأثیرات اقتصادی و سیاسی گشودن زودهنگام بازارهای داخلی بر تجارت جهانی پرداخت. جامعه بین المللی نیز نگرانی هایی درباره پتانسیل چین برای پر کردن بازار با کالاهای ارزان قیمت داشت. این مذاکرات طولانی توسط نخست وزیر چین ژو رونگجی

به عنوان مذاکراتی که آنقدر طول کشید تمامی های یک انسان موسیاه سپید شد، توصیف شده است، نقطه عطف کلیدی در نوامبر ۱۹۹۹ پذیرفته شد. هنگامی که امریکا و چین یک معامله تجاری که هر چند به سختی توسط کنگره امریکا تأیید شده بود، امضا کردند.

یک نقطه عطف مهم در طول تمام فرآیند مذاکرات چین برای ورود به WTO و حتی مانع نهایی برای رسیدن به توافق صنعت بیمه بوده است. جامعه بین المللی ارزش بالایی برای گشایش سریع بازار بیمه در چین شامل تسهیل فرآیند صدور پروانه، حذف قوانین محدودیت تولیدات و کاهش دادن محدودیت های جغرافیایی در عملکرد، قائل بود. نکته مهم دیگر برقراری تعادل بین تعداد جوازهای عرضه شده به بیمه گران از طرف ایالات متحده، اتحادیه اروپا و حتی کشورهای داخل اتحادیه اروپا بود. این جزیانات چندین بازه موانعی در طول مذاکرات تبدیل شد، با پیشرفتی که صنعت بیمه را به طلایه دار سیاست در چین بدل می سازد. همانطوری که مسئول نمایندگان مذاکره کننده، لاینگ یونگ تو، در مورد پذیرفتن نهایی چین به عضویت گفته است: «صنعت بیمه همیشه مشکل ترین زمینه بحث در تمام فرآیند مذاکرات بوده است. همچنین بسیاری از مردم، از جمله خودم تازه به اهمیت بیمه پی بردیم.» برای آنکه بفهمیم چرا بیمه چنین نقش کلیدی در فرآیند ورود چین به WTO دارد، آشنایی با توسعه تاریخی صنعت بیمه در این کشور ضروری به نظر می رسد.

بیمه در چین

صنعت بیمه از اوایل سال های ۱۸۰۰ به عنوان یک تجارت در چین پذیرفته شده است. اولین نگاه بیمه، انجمن بیمه کانتون، در ۱۸۰۵ توسط تجار بریتانیایی و هندی در چین جنوبی تأسیس گردید. تا سال ۱۸۶۵، هنگامی که اولین شرکت بیمه چینی، شرکت بیمه «بی هی» در شانگهای تأسیس شد. بیمه گران خارجی، تنها سهامداران این بازار بودند. زیر فشار رقابت، «بی هی» برای مدت طولانی دوام نیاورد. اولین تجارت پایدار بیمه چین با تأسیس «دفتر تجارت بیمه» (Bao Xian Zhao Shao) در ۱۸۷۵ در شانگهای پذیرفته شد. شرکتی که تجارت آن بر بیمه حمل و نقل دریایی متمرکز شده بود. از ۱۸۶۵ تا ۱۹۱۲، ۳۲ شرکت بیمه تأسیس شد که شامل ۲۷ شرکت بیمه اموال و حوادث و ۸ شرکت بیمه عمر می شد. اما در ۱۹۱۴، ۲۶ شرکت از ۳۵ شرکت ورشکست

شدند. در آن هنگام، ۱۴۸ شرکت بیمه خارجی در بازار چین توسط شعب خود یا نمایندگی‌های چینی بیمه نامه صادر کردند (آکادمی بیمه چین ۱۹۹۸) با توجه به آمار سالانه بیمه چین در سال ۱۹۹۹، بیمه گران خارجی تقریباً ۸۰ درصد بازار را در آن هنگام تحت کنترل خود داشتند. جنگ جهانی اول گسترش بیمه گران خارجی را محدود کرد و به بیمه گران چینی برای توسعه فرصت داد. از ۱۹۱۲ تا ۱۹۲۵، ۳۹ شرکت بیمه جدید چینی، به طور عمده در شانگهای تأسیس شدند. در طول جنگ دوم، شرکت‌های بیمه به عنوان ابزار مالی نظری، برای تثبیت دارایی، از بسیاری از خرده سرمایه گذاران استفاده کردند و راه حل‌هایی جهت رفع نقایص نرخ سرمایه گذاری در تجارت‌های کوچک ارائه دادند. این موضوع به ایجاد دوره‌ای با موفقیت مداوم برای صنعت بیمه منجر شد.

مانع‌نهایی برای رسیدن به توافق جهت ورود چین به WTO صنعت بیمه بوده است. این جریانات چندین بار به موانعی در طول مذاکرات تبدیل شد، با پیشرفتی که صنعت بیمه رابه طلایه دار سیاست در چین بدل می‌سازد.

توسط صاحب منصبان دولتی وابسته به صنعت بیمه مورد توجه قرار گرفت. وجود این دو مرحله، حاکی از توسعه صنعت بیمه در چین بود. PICC نیز مانند بسیاری از دیگر بنگاه‌های مالی در چین به عنوان یک سازمان اجرایی مرتبط با آژانس‌های دولتی تأسیس شد. این مدل نه بر پایه تقاضای بازار، بلکه بر پایه مدل اداری دولتی ساخته شده. این ساختار هزینه‌های ناکارآمدی و مشکلات کنترل داخلی بسیاری را سبب شده است اما مزیت آن، کانال‌های توزیعی است که به آن کمک می‌کنند تا بار دیگر بیمه گران به ویژه بیمه گران خارجی وارد بازار شده و در عصر بعد از WTO رقابت کنند. موقعیت انحصاری یک بازار منفرد با تنهایی عضو دولتی سرانجام در سال ۱۹۸۸ با تأسیس یک شرکت سهامی شکسته شد. شرکت بیمه «پینگ آن» در شنزن، اولین حوزه اقتصادی انتخاب شده توسط «دنگ شیائوپینگ» بود. گروه بین‌المللی آمریکایی (AIG)، اولین شرکت بیمه خارجی بود که تحت این فضای جدید، اداراتی تأسیس کرد. از ۱۹۸۸ تا ۱۹۹۶، ۱۸ شرکت سهامی بیمه به بازار در حال رشد پیوستند که شامل ۹ شرکت داخلی و ۹ شرکت بیمه خارجی با ۴ شعبه با مالکیت کامل AIG بودند. ورود AIG به این معنی بود که بازاری که به مدت ۴۳ سال بر روی بیمه گران خارجی بسته شده بود، برای اولین بار همراه با روش‌های جدیدی برای ارائه خدمات بیمه‌ای گشایش یافته است با اعطای مجوزهای

در آن هنگام، ۱۴۸ شرکت بیمه خارجی در بازار چین توسط شعب خود یا نمایندگی‌های چینی بیمه نامه صادر کردند (آکادمی بیمه چین ۱۹۹۸) با توجه به آمار سالانه بیمه چین در سال ۱۹۹۹، بیمه گران خارجی تقریباً ۸۰ درصد بازار را در آن هنگام تحت کنترل خود داشتند. جنگ جهانی اول گسترش بیمه گران خارجی را محدود کرد و به بیمه گران چینی برای توسعه فرصت داد. از ۱۹۱۲ تا ۱۹۲۵، ۳۹ شرکت بیمه جدید چینی، به طور عمده در شانگهای تأسیس شدند. در طول جنگ دوم، شرکت‌های بیمه به عنوان ابزار مالی نظری، برای تثبیت دارایی، از بسیاری از خرده سرمایه گذاران استفاده کردند و راه حل‌هایی جهت رفع نقایص نرخ سرمایه گذاری در تجارت‌های کوچک ارائه دادند. این موضوع به ایجاد دوره‌ای با موفقیت مداوم برای صنعت بیمه منجر شد.

از ۱۹۴۰ تا ۱۹۴۳، ۹۷ شرکت بیمه جدید چینی در شانگهای تأسیس شدند. در ۱۹۴۸ تعداد کل شرکت‌های بیمه به ۲۴۱ شرکت رسید که شامل ۱۷۸ بیمه گر چینی و ۶۳ بیمه گر خارجی بودند. شانگهای همواره به عنوان پرجمعیت‌ترین و توسعه یافته‌ترین شهر، محل پیدایش صنعت بیمه چین و اصلی‌ترین عرصه برای رقابت بیمه بود. بعد از ظهور انقلاب مردمی چین در سال ۱۹۴۹ به طور غالب توجهی، شانگهای اولین شهر چین در سال ۱۹۹۲ به جهت گشودن بازار بیمه آن بر روی دنیا مطرح شد.

پس از آن، صنعت بیمه چین به یک دوره قابل توجه تاریخی رسید، و به کارهای جدیدی در زمینه‌های مختلف برای تأسیس یک سیستم اجتماعی جدید پرداخت. در سال ۱۹۴۹، شرکت بیمه «مردم چین» با به هم پیوستن چند شرکت بیمه داخلی و دادن حق انحصاری به کل صنعت بیمه داخلی تأسیس گردید.

تمام بیمه گران خارجی به مدت ۷ سال از کشور اخراج شدند. اگر چه بیمه از زمان «سیستم اجتماعی نوین» با هدف فراهم کردن مهد بزرگ امنیت اجتماعی برای تمام مردم به عنوان یک تجارت غیر ضروری مورد توجه قرار گرفت. در نتیجه، تمام عملیات بیمه به جز بیمه حمل و نقل دریایی و هوایی در اجلاس مالی «ووهان» در ۱۹۵۸ منسوخ شد. دولت چین PICC را به عنوان تیترو کمپانی برای تمامی مشتری‌های خارجی حفظ کرد، اما در واقع PICC تجدید سازمان یافته و به عنوان تشکیلات کوچکی درون بانک مردمی چین (PBOC)، بانک مرکزی چین تبدیل شده بود. باقیمانده تجارت بیمه توسط تشکیلات دولتی و

Chubb Met Jonhan شروع به کار در شانگهای نموده بودند. (اتاق بازرگانی آمریکا در چین، ۲۰۰۱)، در نوامبر ۲۰۰۱، هنگامی که چین در WTO پذیرفته شد، در کل ۳۱ شرکت بیمه، شامل ۱۴ بیمه گر خارجی و ۱۷ بیمه گر داخلی، در بازار بیمه چین اقدام به انتشار بیمه نامه کرده بودند. ۳۱ شرکت مرکب بودند از: ۱۵ بیمه گر اموال و حوادث، ۱۳ بیمه گر عمر و یک بیمه گر آمریکایی دولتی و ۲ بیمه گر جامع، ۱۶ بیمه گر خارجی شامل ۶ شعبه از AIG و ۲ شعبه از MINGAN (هنگ کنگ) بودند. ۱۳ بیمه گر خارجی نیز آماده می شدند تا کار خود را آغاز کنند.

از زمان تجدید ساختار PICC در ۱۹۸۲ و شکسته شدن انحصار توسط شرکت های سهامی در ۱۹۸۸ و ورود بیمه گران خارجی در سال ۱۹۹۲، بازار بیمه چین به طور محسوسی با سرعت ۱۰ تا ۱۵ درصد در سال رشد یافت. حق بیمه های ترکیبی در سال ۲۰۰۰، ۱۹/۲۷ میلیارد دلار بود که طبق آمار رسمی نسبت به سال ۱۹۹۹ یک افزایش ۱۴/۵ درصدی را نشان می داد. کل دارایی های شرکت های بیمه چین بالغ بر ۴۰/۷۵ میلیارد دلار در سال ۲۰۰۰ است، یعنی ۱۹/۳ درصد رشد نسبت به سال ۱۹۹۹، ۷/۲۳ میلیارد از این مقدار، یا ۳۷/۵، متعلق به بیمه مسئولیت اموال است که ۱۴/۸ درصد نسبت به سال ۱۹۹۹ رشد داشته است. درآمد بیمه عمر به ۱۷/۰۵ میلیارد دلار، یعنی ۱۴/۴ درصد افزایش یافته که ۶۲/۵ درصد از باقیمانده کل درآمد حق بیمه محسوب می شود. انتظار می رود که کل درآمد حق بیمه ها به بیش از ۲۰ میلیارد دلار آمریکا در ۲۰۰۱ و ۳۳/۸۲ میلیارد در ۲۰۰۵ بالغ شود، اگر این سطح به دست آید، متشکل خواهد بود از ۲/۳ ارزش کل تولید ناخالص داخلی (GDP) با میانگین ۲۷/۷۸ دلار حق بیمه برای هر نفر (سالنامه بیمه چین ۱۹۹۹).

با این که بیمه های عمر و مسئولیت و اموال به طور قابل توجهی رشد کرده اند، حق بیمه های عمر سریع تر افزایش می یابد، چنان که از سال ۱۹۹۷ از حق بیمه های مسئولیت و اموال پیشی گرفته اند. بازار بیمه عمر چین به خاطر جمعیت زیاد چین و اصلاحات موسسات دولتی جذاب تر می شود، از آنجایی که دولت چین، بیمه عمر و بیمه خدمات درمانی را برای کارمندان ارائه نمی دهد این کارکنان یک بازار آماده برای این پوشش ها هستند. هم چنان تجارت بیمه عمر از یک تجارت با هدف فروش های صنعتی به توسعه همزمان تجارت های گروهی و شخصی تغییر یافته است که روشی ساده برای معرفی سیستم آژانس های فروش بیمه های انفرادی AIG

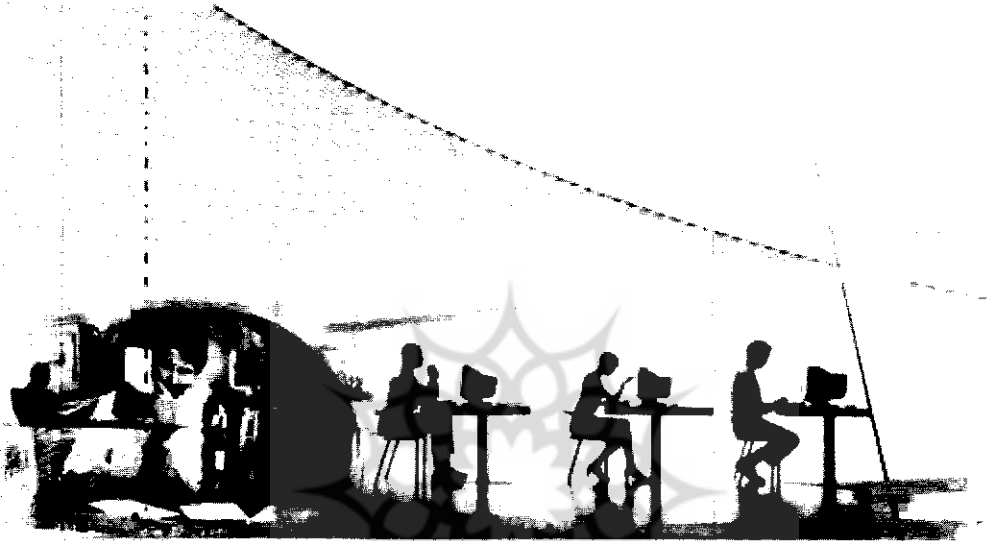
اجرائی به AIG، دولت چین گشودن بازار بیمه خود را آغاز نمود. در ۱۹۹۶، PICC به یک شرکت مرکزی (گروه PICC) با سه شرکت تابع کاملاً مستقل (بیمه اموال، عمر و بیمه اتکایی) تبدیل شد. توضیح مقامات رسمی چین برای چنین تجدید ساختاری، لزوم جدا کردن بیمه های بازرگانی عمر و اموال براساس قانون بیمه چین بود که از اول اکتبر ۱۹۹۵ می بایست به اجرا در آید. کنترل مرکزی جدی بر روی نحوه عملکرد به خاطر نبود کنترل داخلی مؤثر بر ثبت مالی، عملیات تجاری و مدیریتی منابع مالی، موجب عدم موفقیت این سازمان شد هنگام جدا شدن شرکت ها از یکدیگر، تسویه حساب ارتباطات مالی بین شعب مختلف PICC دشوار بود. بعضی از روابط مالی بین شرکت ها تا هنگام منحل شدن تمام گروه PICC در دو سال بعد، تسویه نشد. در همان زمان، بعضی از سهامداران داخلی بیمه سهم

بازار و فرصت پیشرفت سریع را به دست آوردند. تأسیس کمیسیون تنظیم بیمه چین (CIRC) در نوامبر ۱۹۹۸ تحت تأثیر موازات مطرح شده در مذاکرات WTO و فشار جامعه بین المللی بیمه، سبب شد تا دولت چین اجازه صدور پروانه های جدید برای بیمه گران خارجی را تسریع کند. در اوایل سال ۲۰۰۲، کلاً ۲۲ پروانه برای شرکت ها در ۱۱ بخش مختلف، به علاوه ۵ پروانه شعبه برای AIG و دو پروانه شعبه برای Royal Sun انگلستان و AXA فرانسه صادر شد. از این ۲۲ پروانه، ۷ پروانه برای بیمه گران اموال و حوادث و ۱۵ مورد برای بیمه گران عمر بود. ۸ بیمه گر، تجارت را در چین به خصوص در شانگهای آغاز کرده بودند. از پنج بیمه گر آمریکایی دارای پروانه بیمه جاب، بیمه عمر، جان هنکوک، ترانس آمریکا (آرگتون)، بیمه عمر نیویورک و بیمه عمر cock

کشید، در اول اکتبر ۱۹۹۵ به اجرا در آمد. به طور جالب توجهی، قانون بیمه چین یک اساس قانونی برای عملکرد بیمه ارائه می دهد که در ابتدا توسعه بازار بیمه را تسریع کرد، اما بعدها بعضی از شروط باعث وجود مانع شدند. انجام تجارت در چین، علاوه بر فرصت ها، روش هایی را نیز به ما نشان می دهد. در چین، همانگونه که اقتصاد از رژیم اقتصاد دولتی به رژیم اقتصاد بازارگرا تغییر یافته است، صنعت بیمه نیز همچون دیگر صنایع با مشکلات بسیاری روبرو می شود. مهمترین این مشکلات شامل موارد زیر است:

است. یکی از مزیت های قابل توجه اجازه دادن به بیمه گران خارجی برای ورود به بازار این است که آن ها روش های جدیدی را برای خود به همراه خواهند آورد و به طور مثال توسط سیستم توزیع بازار AIG، بازار بیمه مسئولیت اموال هم چنان قدرتمند باقی مانده که می تواند از نتایج آگاهی بیشتر مدیران موسسات دولتی از بیمه، سرمایه گذاری خارجی بیشتر در محدوده ساحل شرقی و افزایش استفاده از اتومبیل باشد. با وجود این سرعت رشد فعلی حق بیمه ها در بازار بیمه چین به خاطر تعداد محدود تولیدات در دسترس، مدیریت بی تجربه شرکت های بیمه

مزیت قابل توجه اجازه دادن به بیمه گران خارجی برای ورود به بازار این است که آن ها روش های جدیدی را برای خود به همراه خواهند آورد

و آگاهی کم عموم از بیمه، هنوز زیاد نیست. دو مقیاس کلیدی بازارهای بیمه که عموماً برای ارزیابی سطح توسعه صنعت بیمه مورد استفاده قرار می گیرد، یعنی تراکم بیمه و عمق بیمه هنوز در مقایسه با بازارهای توسعه یافته پایین هستند. تراکم بیمه عبارت است از میانگین حق بیمه در سرمایه، عمق بیمه نیز عبارت است از نسبت حق بیمه ها به تولید ناخالص ملی.

در کشورهای توسعه یافته، تقریباً ۵-۳ درصد تولید ناخالص ملی، برای بیمه مسئولیت اموال و ۸-۴ درصد تولید ناخالص ملی برای بیمه عمر مصرف می شود. (سیگما ۱۹۹۹، صفحه ۱۸). به نظر می رسد چین هم چنان از لحاظ اجتماعی و دلایل قانونی به بازار جذاب تری برای بیمه گران تبدیل می شود. تقاضای بازار برای بیمه با توسعه اقتصادی مرتبط است. بنگاه بیمه با سرمایه گذاری خارجی در شانگهای (قوانین شانگهای) اولین عنوان رسمی بیمه گران خارجی بود. قوانین ۱۹۹۲ در مواجهه با ورود AIG به بازار بیمه در چین توسعه یافت. قانون بیمه چین که تدوین آن زمان زیادی طول

- وجود محدود کارکنان ماهر در بیمه، بخصوص در سرمایه گذاری، علم آمارگیری و بازاریابی
- یک محیط قانونی بدون سابقه طولانی قوانین یکنواخت
- عدم تعادل در عرضه و تقاضای جغرافیایی براساس توزیع جغرافیایی رقابت
- محدودیت های سرمایه گذاری و بازارهای سرمایه ای رشد نیافته که توان بازگشت سرمایه را محدود کرده و موجب ریسک های اساسی سرمایه گذاری برای بیمه گران می شود.

-عدم آگاهی مصرف کننده در رابطه با منافع بیمه.

در مواجهه رشد سریع بازار با این مشکلات، سیستم تنظیم کنندگان بیمه چین خود را در یک موقعیت بسیار دشوار می یابد. عموماً مسئولیت های عمده تنظیم کنندگان بیمه، در مقابل عدم تعدیل تمایل در بازارهای توسعه یافته، تنظیم هدایت بازار و نظارت تحلیلی است. به هر حال، عامل اصلی تأسیس CIRC، قدرتمند کردن تنظیمات بیمه است. بحران متعادل کردن سود بیمه گران دولتی که بیش از ۷۰ درصد بازار را شامل می شوند، با سود مصرف کنندگان ممکن است مالکیت دولتی داشته باشند یا مستقل باشند، با بیش از نیمی از کارکنان CIRC که از گروه منحل شده PICC می آیند، برخوردار منافع به راحتی حل می شود. با وجود این مشکلات تأسیس CIRC موقعیت صنعت بیمه را در اقتصاد ملی بهبود می بخشد و همچون یک ساختمان مستقل تنظیم کننده نظارت را تقویت کرده و فرصت های جدید

مدیریت، گسترش منابع انسانی و استراتژی بازار بیمه گران حیاتی می شود. موضوع مهم این است که CIRC منجر به دگرگونی در محصولات با هدف تحت فشار قرار دادن بیمه گران عمر برای انتقال محصولات سابق از نوع Saving-type به محصولات Investment-linked از سال ۱۹۹۹ گردید. با مشاهده تأثیرات مالی بهره های کمتر بر عملکرد بیمه گران در بازار، تنظیم کنندگان قادر به درخواست از بیمه گران داخلی برای متوقف ساختن ثبت بیمه نامه هایی که به آنها ریسک های اساسی را ارائه داده و به سوی محصولات Investment Linked تغییر جهت می داد، بودند. نتیجه این بود که تمام بیمه گران عمر در بازار چین محصولات مختلف Investment Linked خود را داشتند. بازار چین تا قبل از سال ۲۰۰۰ تنها بازاری در آسیا بود که چنین محصولاتی داشت. این یک مثال از مواردی است که در آنها تنظیم کنندگان فراتر از وظایف عمومی تنظیم کنندگان در کشورهای دیگر عمل کرده اند. در طول مذاکرات اعضای WTO با چین، دولت و صنعت بیمه، چه در ایالت متحده و چه در اروپا در مورد ساختار بازار بیمه که در چین در حال گسترش بود، اظهار نگرانی کردند. زمانی که بازارهای بیمه چین برای اولین بار در دهه ۱۹۸۰ بازگشایی شدند، بیشتر ساختار بازار از لحاظ بیمه نامه های سیستم بازار، بر اساس ساختار مشابه در ژاپن بود. در مقابل تنظیم کنندگان بیمه چین، نمایندگانی را به منظور آموزش در زمینه روش های تنظیم بیمه به اروپا و ایالات متحده می فرستند.

آنها همچنین کمپانی های وطنی را برای پذیرفتن طرح محصولات از کمپانی های آمریکایی و اروپایی تشویق می کنند. به عنوان مثال، CIRC کمپانی بیمه جان هنکوک را برای تأسیس مرکز علم آماری آمریکای شمالی در دانشگاه های چین ترغیب کرد. آنها همچنین کارکنانی را به منظور آموختن علم آمار به کمپانی استاندارد لایف در انگلستان فرستادند در حالی که خود در حال تفسیر کردن امتحانات ریاضیات و آمار چین بودند.

جهانی شدن بازار بیمه چین بر اساس تجربه تمامی داوطلبان خارجی است. دولت چین در ابتدا تصمیم گرفت که به چه کشورهایی پروانه داده شود و سپس یک یادو کمپانی را از هر کدام از این کشورها انتخاب کرد. همچون تشویق اختلاف در بازار، این استراتژی به بازار بیمه مطرح شده اجازه می دهد که از تنوع تکنولوژی ها و تجربیات مختلفی چون افزایش منافع سیاسی

بازار چین تا قبل از سال ۲۰۰۰ تنها بازاری در آسیا بود که سرمایه گذاری را تحت پوشش بیمه قرار میداد

بسیاری را در بازار به وجود می آورد. همه محصولات جدید باید قبل از اینکه به ثبت برسند، توسط CIRC تأیید شوند. تمام انتقال سهام باید قبل از اینکه انجام شوند، به وسیله CIRC به ثبت برسند. توسعه تولیدات جدید، توزیع بیمه نامه ها در مناطق جغرافیایی مختلف و موافقت مدیران ارشد عموماً به عنوان امور داخلی برای مؤسسات بیمه تلقی می شوند. به هر حال، در چین تمام این فعالیت ها نیاز به شرکت CIRC دارد. CIRC در تمام قلمروها به جز ثبت شعبه دارد. این شعبه ها در امتداد شعبه اصلی در بی جینگ در مورد تنظیم امور محلی مسئول می باشند. در توسعه زود هنگام بازار ممکن است این چنین شبکه تنظیم شده وزینی مورد نیاز باشند. به هر حال این ساختار ممکن است در زمان بعد از WTO تحت فشار قرار بگیرد. با چنین تفصیلی، توانایی تنظیم کنندگان در گسترش صنعت همچون عمل

بهره‌مند شوند.

WTO برای صنعت بیمه چه معنایی دارد؟

در سال ۲۰۰۵، صنعت بیمه چین با توجه به نرخ پیش‌بینی شده رشد سالانه حق بیمه که ۱۲ درصد است و جمعیت بیش از ۷۳ میلیاردی و نرخ رشد محصولات ناخالص داخلی که ۸ درصد است بازار بزرگی را ارائه کرد. کمپانی‌های بیمه آمریکایی در طول چندین دهه، میلیون‌ها دلار صرف مذاکره با دولت ایالات متحده به منظور کسب مجوز در چین کردند. به عنوان بخشی از اصلاحات اقتصاد چین، دولت چین در سال ۱۹۹۲، با ورود AIG به شانگهای شروع به دادن مجوز نمود. به هر حال مقادیر مختلف مورد نیاز PBOC به منظور موافقت برای اجرا در چین، ملزومات خاص برای گرفتن جواز تجاری از دولت محلی، شیوه قانون‌گذاری بیمه کامل و سیستم حمایت از بازرگانی داخلی، همگی مانع ورود کمپانی‌های خارجی هستند. حتی برای داوطلبان خوش‌شانس، محدودیت‌های جدی در حیطه جغرافیایی عملکردها، محصولات بیمه که به ثبت می‌رسند و انتخاب شرکا، همگی پیشرفت آتی آنها را کند کرده است. ترکیب این ۳ عامل، توانایی وسیع بازار، محدودیت‌های سخت ورودی و موافقت تدریجی با مجوز برای فعالیت، باعث می‌شود که بیمه به یکی از هیجان‌انگیزترین نقاط مجادله در طول مذاکرات ورودی WTO چین تبدیل شود. در مذاکراتی که منجر به توافق بیلاترال WTO چین و ایالات متحده در نوامبر ۱۹۹۱ شد، بیمه نقش بسیار مهمی را ایفا کرد. توافق‌های خاص مربوط به بیمه به شرح زیر است:

- برای بیمه، چین امروز عملکرد کمپانی‌های خارجی را در شانگهای در گوانگ ژو، براساس این قرارداد محدود می‌کند.

- محدودیت‌های جغرافیایی: چین به بیمه‌های خارجی در رشته‌های حوادث و اموال اجازه می‌دهد که خطرات کلان ملی را با ورود خود فوراً بیمه کرده و تمامی محدودیت‌های جغرافیایی را ظرف ۳ سال حذف کنند.

- هدف: چین طرح فعالیت‌ها را برای بیمه‌گران خارجی توسعه می‌دهد تا بیمه‌های گروهی، درمان و بیمه بازنشستگی را شامل شود که حدود ۸۵ درصد تمامی حق بیمه‌ها را که به بیش از ۵ سال معین شده‌اند نشان می‌دهد.

- اصل احتیاط: چین با اعطای تعدادی مجوز با رعایت اصل احتیاط موافقت می‌کند.

- سرمایه‌گذاری: چین با دادن تعدادی مجوز به ۵۰ درصد مالکیت برای بیمه عمر موافقت کرد.

بیمه‌کنندگان عمر امروز ممکن است شرکای همکاری مشترک خود را انتخاب کنند و در مورد سایر بیمه‌ها، چین با انشعاب و با افزایش ۵۱ درصد مالکیت موافقت می‌کند و شرکت‌های تابعه تمام مالکیت را در ۲ سال گسترش می‌دهند. بیمه اتکالی بطور کامل آزاد است. (۱۰۰ درصد بدون هیچ محدودیتی) در حالی که آمریکا با درخواست چین برای محدود کردن شراکت منصفانه خارجی در بیمه عمر به ۵۰٪ موافق بود، چین به طور موثری با حذف درصد محدودیت‌های جغرافیایی، درصد شراکت‌های منصفانه را در سال‌های اولیه زیاد کرد.

تعهدات WTO چین در مورد صنعت بیمه بر ۴ مورد متمرکز است: روشن ساختن اصول ثبت مجوزها، حذف محدودیت‌های جغرافیایی، گسترش زمینه محصولات و تعیین مالکیت منصفانه برای سرمایه‌گذاری‌های خارجی، هر کدام از این موارد در زیر توضیح داده شده است. تعهد چین برای بررسی مجوزهای ثبت شده براساس اصل احتیاط، بدون پیش‌نیازهای اقتصادی و محدودیت کمی تعداد مجوزهای

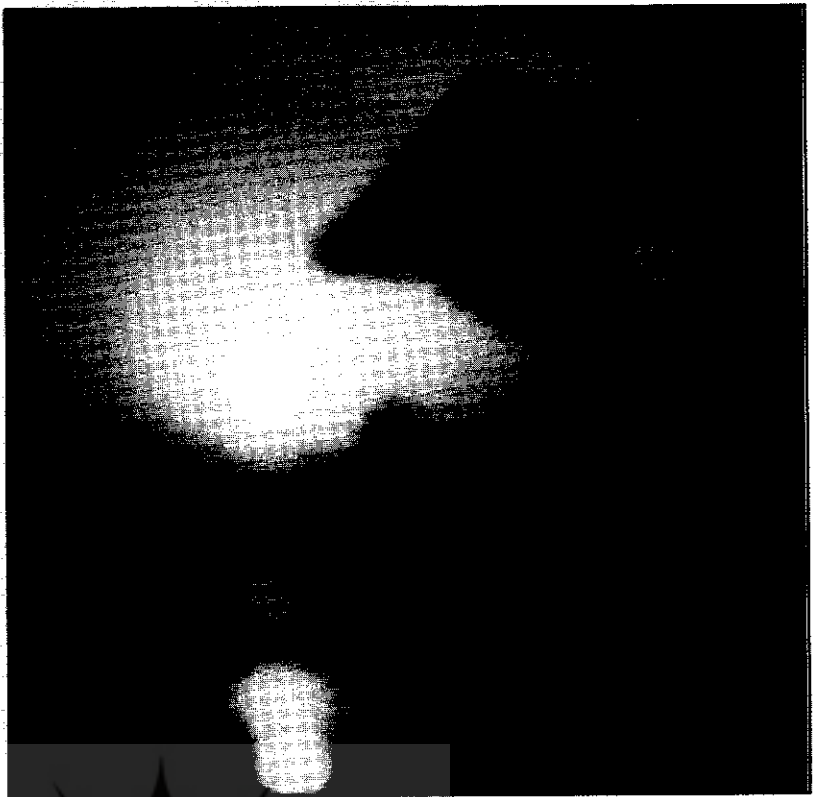
تعهدات WTO چین در مورد صنعت بیمه بر ۴ مورد متمرکز است: روشن ساختن اصول ثبت مجوزها، حذف محدودیت‌های جغرافیایی، گسترش زمینه محصولات و تعیین مالکیت منصفانه برای سرمایه‌گذاری‌های خارجی

ثبت شده مهم‌ترین نگرانی تمام بیمه‌کنندگان خارجی است. اصل احتیاط به معنای یک فرآیند کاری آشکار و اصل معتبر برای تمام متقاضیان، بیش از تأکید بر ملیت است. احتیاجات اساسی برای یک متقاضی واجد شرایط شامل ۳۰ سال تجربه، توانایی مالی ۵ میلیون دلار آمریکا و سابقه داشتن یک نمایندگی در چین برای حداقل ۲ سال است. «بدون پیش‌نیازهای اقتصادی منصفانه» بدین معناست که یک کشور عضو از رد کردن مجوز یا دیگر فعالیت‌های یک شرکت سرمایه‌گذاری خارجی منع می‌شود. حتی اگر احتمالاً این شرکت بر شرکت‌های داخلی تأثیر منفی بگذارد. «بدون محدودیت‌های کمی» به این معناست که هیچ محدودیتی در مورد تعداد مجوزهای گارانتی شده وجود ندارد. «بدون پیش‌نیازهای اقتصادی» یک اصطلاح بسیار تکنیکی موافقت‌نامه‌های مذاکراتی است که

فراهم کنند. ۲ سال پس از توافق چین، بیمه گران خارجی و کارگزاران بیمه مجاز به تهیه خدمات در این شهرهای باشند. دربی جینگ، چنگ دو، چانگ کینگ، فوژو، سوژو، ایگسیان، نینگ بو، شن یانگ، ووهان و تیان جین. در طول ۳ سال پس از توافق چین، هیچ محدودیت جغرافیایی وجود نخواهد داشت. با وجود اینکه مناطق جدید برای فعالیت آزاد است، ممکن است بسیار جالب به نظر برسد. همچنین امکان دارد مطلوبیت فرآیند موافقت به گذرگاهی تبدیل شود و یک وسیله کنترل مؤثر برای تنظیم کنندگان بیمه چین به منظور محدود کردن آزاد است. مثال ساختاری این فرآیند زمانی است که «سان لایف» کانادا برای تشکیل همکاری مشترک در زمینه بیمه عمر تیانجان بعد از اخذ پروانه کار در سال ۱۹۹۹ عمل کرد و با موافقت روبرو شد.

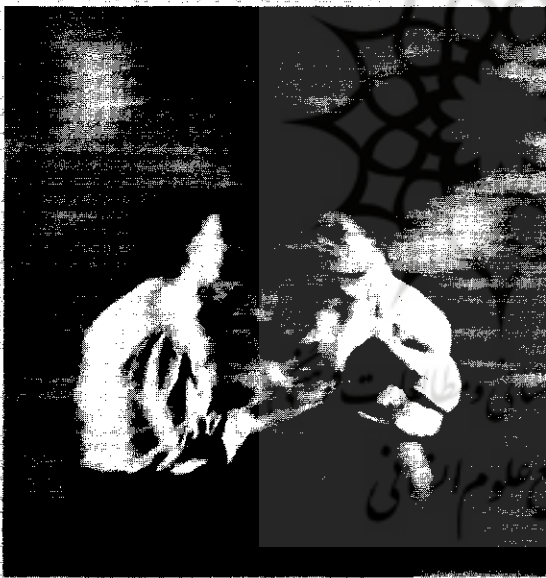
سومین نکته که در موافقتنامه به آن اشاره شد، در رابطه با گسترش زمینه محصولات است. در حال حاضر، محصولات آنی که به وسیله بیمه گران خارجی به ثبت رسیده، محدود هستند. بیمه گران خارجی بیمه مسئولیت اموال تنها می توانند ریسک های مؤسسات سرمایه گذاری خارجی را بیمه کرده و بیمه گران عمر، تنها می توانند بیمه نامه های انفرادی عمر را به فروش برسانند و از فروش محصولات انواع بیمه جمعی عمر، درمان، بازنشستگی و مستمری منع شده اند. با توجه به توافق نهایی، بر پایه ورود چین، بیمه گران مسئولیت اموال مجاز به ارائه بیمه زیر نظر Master Policies و بیمه کردن مقدار زیادی از ریسک های تجاری هستند. بیمه گران خارجی مسئولیت اموال مجاز به بیمه کردن مؤسسات چینی خارج از کشور و نوشتن بیمه دارایی، اموال وابسته و بیمه اعتباری مؤسسات سرمایه گذاری خارجی در چین هستند. در مدت ۲ سال بعد از قبول چین، بیمه گران خارجی مسئولیت اموال مجاز به ارائه دامنه کامل خدمات برای مشتریان خارجی و داخلی هستند. بیمه گران خارجی مجاز به ارائه بیمه انفرادی (ته گروهی) به خارجی ها و شهروندان چینی بوده و در مدت سه سال پس از ورود، بیمه گران خارجی مجاز به ارائه بیمه خدمات درمانی، بیمه گروهی و بیمه مستمری بازنشستگی به خارجی ها و شهروندان چینی می باشند، دولت چین همچنین سعی در توسعه بازار بیمه اتکالی خود دارد که در حال حاضر تنها یک شرکت دولتی بیمه اتکالی مشغول فعالیت است. به محض ورود، بیمه گران خارجی مجاز به ارائه خدمات بیمه اتکالی برای بیمه عمر و مسئولیت اموال به عنوان شعبه، همکاری مشترک

به مشکلاتی در اجرای بعدی منجر می شود. اینچنین تعهدی، اعتماد به نفس سرمایه گذاران خارجی را در مقایسه با تصمیمات گذاشته برای ضمانت مجوز شرح داده شده کارآموزان بیمه های خارجی به عنوان «قراردادی و سیاسی... افزایش می دهد.

این قرارداد همچنین زمینه حذف محدودیت های جغرافیایی را فراهم می کند. همچنین در حال حاضر در بازار چین ۱۸ کمپانی بیمه خارجی فعال هستند که کمتر از ۵ درصد سهام بازار به طور متراکم در دست این بیمه گران است. این سهم پایین بازار در وهله اول نتیجه محدودیت های سخت مناطق تجاری جغرافیایی و زمینه محصولات است. قبل از اینکه چین عضو WTO بشود، تنها شانگهای، شن زن، فوشن و دالیان برای بیمه گران خارجی آزاد بودند. تقریباً تمامی کمپانی های داخلی در شانگهای شعبه هایی دارند. شن زن، یک محدوده اقتصادی خاص تازه گسترش یافته با جمعیت محدود است. نوشان، یک شهر بسیار کوچک در جنوب گانگ ژو است. دالیان یک شهر افزوده شده در موافقت نامه مذاکرات بین چین و ژاپن است. براساس تعهدات WTO چین، بیمه گران خارجی و کارگزاران بیمه مجازند که سرویس هایی را در شانگهای، گوانگ ژو، دالیان، شن زن و فوشان

آتش سوزی و باربری دریایی برای بعضی شرکت های بیمه آمریکایی راه فروش می رسانند. (Allen et al ۱۹۹۹) پس از آن، استارت شروع به کپی برداری از AAU نمود، شرکت بیمه عمر آسیا ALI برای تحویل بیمه نامه های عمر به شهروندان چینی و سپس تجارت خود را در سرتاسر آسیا توسعه داد. تمام شرکت های بیمه خارجی، شامل AAU و ALI پس از سال ۱۹۴۹ توسط دولت چین از کشور اخراج شدند. AIG در دهه ۱۹۷۰ شروع به ورود دوباره به بازار چین نمود. رئیس هیئت مدیره، ماریوس گرین برگ برای توسعه روابط بین ایالات متحده و چین تلاش کرد. علاوه بر آن، AIG موافقت کرد که تا ۱۰ سال هیچگونه سودی را به وطن خود بنگرداند. در درازمدت، AIG به موفقترین شرکت خارجی در تمام چین تبدیل شد. AIG اولین پروانه خود را در سال ۱۹۹۲ به دست آورد و اکنون بیمه تمام عمر و بیمه مسئولیت اموال را در شانگهای، گوانگ ژو، شنگ زن و نوشان انجام می دهد و تنها شرکت خارجی مجاز به انجام چنین کاری است. ایالات متحده و اتحادیه اروپا در طی مذاکرات برای

ورود چین به WTO موافق به ادامه کار AIG به عنوان تنها شرکت خارجی که مجاز به گشودن شعبات جدید بیمه تمام عمر در چین است، نبودند. در حال حاضر، ۲ شرکت اروپایی و یک شرکت کانادایی ۵۰ درصد حق بیمه عمر را در اختیار دارند. قوانین سرویس های چین ۵۰ درصد حق سرمایه برای تمامی شرکت های بیمه خارجی مقرر کرده است، اما آمریکا در تلاش برای تحت فشار قرار دادن چین جهت دادن اجازه به شرکت های موجود در چین برای گشایش شعباتی را برپایه ساختار سهم اصلی خود داشت.

و یا تکمیل کننده مالکیت خارجی بدون محدودیت های جغرافیایی و کمی در تعداد مجوزهای ثبت شده می باشند. طبق قوانین فعلی بیمه، لازم است تمامی بیمه گران مسئولیت اموال، ۲۰ درصد از کل دارایی خود را توسط بیمه اتکایی چین بیمه کنند. این ملزومات تدریجاً طی چهار سال پس از ورود، کاهش می یابند. اگر چه این توافقنامه با بندهای ۱۰۱، ۱۰۲ و ۱۰۳ قانون بیمه چین مغایرت دارد، اما قانون به زودی مورد بازبینی قرار خواهد گرفت.

آخرین و مهمترین قسمت تعهدات چین به WTO تعیین چگونگی روابط برای شرکت های سرمایه گذاری خارجی است. بر پایه توافق، بیمه گران خارجی مسئولیت اموال مجاز به تأسیس به عنوان یک شعبه یا همکاری مشترک با ۵۱ درصد حق مالکیت خارجی هستند. طی دو سال پس از ورود چین، بیمه گران خارجی مسئولیت اموال مجاز به تأسیس دفاتر فرعی با مالکیت کامل بدون هیچگونه محدودیت در تأسیس خواهند بود. به محض ورود، بیمه گران خارجی عمر مجاز به مالکیت ۵۰ درصد از حق مالکیت خارجی در یک همکاری مشترک با شریکی که خودشان انتخاب می کنند خواهند بود. شرکای همکاری مشترک می توانند آزادانه با مراحل از روابط که مشمول محدودیت های موجود در جدول می شود، مخالفت کنند. برای کارگزاری های بیمه ریسک عظیم تجاری، بیمه باربری دریایی، هوایی، بیمه حمل و نقل و اتکایی، به محض ورود، یک همکاری مشترک با همتای خارجی یا سقف ۵۰ درصد مجاز هستند. طی سه سال بعد از ورود چین سهم همتای خارجی ممکن است تا ۵۱ درصد افزایش یابد. پنج سال پس از ورود چین، شعبه های فرعی با مالکیت کامل مجاز خواهند بود. یکی از مهم ترین آزادی ها این است که شرکت های بیمه عمر خارجی در حال حاضر می توانند شرکای همکاری مشترک خود را به اختیار خود انتخاب کنند و آنها قبلاً به صورت اختیاری تعیین نمی شدند و شرکت های بیمه مسئولیت اموال، مجبور به مواجهه با موضوع شراکت نیستند.

یکی از فاکتورهای مهم که کل فرآیند مذاکرات آمریکا، اتحادیه اروپا و چین را تحت تأثیر قرار داده بود، شامل نقش گروه بین المللی آمریکا AIG، بیمه گر عمده آمریکا می شد و در حقیقت، چین محل تأسیس AIG بود. از آنجایی که یک تاجر آمریکایی جوان، کورنلیوس واندراستار در سال ۱۹۱۹ در شانگهای اقدام به تأسیس یک آژانس بیمه به نام بدیره نویسان آمریکایی آسیایی AAU نموده که بیمه نامه های

اگر چه اتحادیه اروپا با این تلاش مخالف است و اصرار دارد که هر شعبه جدید بیمه تحت محدودیت سهام قانون چین باشد. هر چند برداشت های مختلف در مورد Grandfather clause مانع از مذاکرات می شود. در قانون جدید Grandfather Clause به هر گونه شرط قانونی گفته می شود که یک شخص یا شرکت را از تقاضا یا تحریم معاف کند، چون شخص یا شرکت از یک امتیاز یا حق انحصاری در زمان گذشته برخوردار بوده است برای مثال، قانونی که معلمان را به دادن تضمین ملزم می کند، شامل Grandfather Clause می شود که به معلمان اجازه می دهد بدون دادن تضمین به کارشان ادامه دهند. عملکرد AIC آخرین مانع برای چین جهت ورود به مذاکرات بود. این مسئله با افزودن یک زیرنویس به توافق حل شد که در آن تصریح شده

ورود چین به WTO تأثیرات درازمدتی را بر توسعه صنعت بیمه خواهد نهاد. علاوه بر این، تأثیرات، با توجه به ساختارهای گوناگون مالکیت شرکت های بیمه، متنوع خواهد بود. در میان شرکت های بیمه داخلی، شرکت های دولتی رقابت قوی تری با حذف پشتیبانی غیررسمی دولت را تجربه خواهند کرد. (اکنون میست ۲۰۰۱) شرکت های بیمه داخلی اصلاحات سهامداری خود را تسریع کرده، از شرکت های دولتی به شرکت های سهامی انتقال مالکیت خواهند داد. PICC یک بیمه گر مسئولیت اموال با موقعیت مالی قوی، برای ثبت در بازار بورس اقدام کرده است. موقعیت مالی رو به زوال قبلی از جریان مدیریت دارایی و اموال منتج می شود که منجر به هدایت دولت چین به تجدید سازمان و اصلاح زندگی در چین خواهد شد. تعهدات چین به WTO برای گشودن بازار بیمه اتکایی، بیمه اتکایی چین را با تحمل زیان تجارت بیمه اتکایی مقطوع مقرر شده در قانون بیمه چین، به یک بازار رقابتی وارد خواهد نمود. برای شرکت های داخلی، بخصوص آنهایی که تحت قوانین اجرایی به ثبت رسیده به کار مشغولند، ورود چین به WTO، فرصت توسعه منصفانه تر، شفاف تر و بازار گسترده تر را به همراه خواهد داشت. در همان زمان، دیگر شرکت ها رقابت شدیدی با یکدیگر خواهند داشت. از آنجایی که CIRC تدریجاً محدودیت های عملیات Trans-Province را کاهش داده و آزادی بیشتری به شرکت های سهامی داخلی برای گشودن شعبات بیشتر اعطا می کند، اکنون ممکن است بعضی از شرکت های کوچک بیمه داخلی، جهت سازمان دادن درون اتحادیه ها برای آنچه از میان منابع معین در محدوده های جغرافیایی متفاوت می توانند تقسیم کنند، کانال های توزیع را گسترش و هزینه های اجرایی را کاهش دهند. این نوع اتحادیه های بازرگانی، احتمالاً یک مدل نوین اجرایی را در بازار بیمه به وجود خواهند آورد.

با توجه به وضعیت فعلی بازار بیمه چین، بیمه وابسته به فضای قانونی و تعهدات آن به WTO، سرمایه گذاران خارجی بعد از به دست آوردن اجازه اجرایی در چین، شروط متعاقبی را لحاظ خواهند کرد. شرکت های خارجی بیمه عمر مجبور به اطاعت از توافقات همکاری مشترک بنانهاده شده بر پایه محدودیت های بالاتر از ۵۰ درصد حق مالکیت هستند. اگر چه ممکن است شرکت ها اکنون شرکای تجاری خود را انتخاب کنند، اما همچنان حق یافتن یک شریک تجاری واجد شرایط با قدرت تجاری معادل،

بود شرکت معاملات همسانی زیر نظر شروط قابل قبول در درون WTO دریافت می کنند. زیرنویس رسمی بدین شرح بود: «هرگونه اجازه دیگری که پس از ورود به بیمه گران خارجی تحت شرایط قابل قبول تری که در این برنامه آمده ارائه شد (شامل تداوم سرمایه گذاری های Grandfathered، از طریق دایر کردن شعبه یا شعبات فرعی یا به هر صورت قانونی دیگری، برای دیگر عرضه کنندگانی که آن را تقاضا کرده اند نیز در دسترس خواهد بود». این عبارت تمامی شرکای در مذاکرات را اقناع کرد و منجر به تصویب نهایی پذیرش چین در WTO گردید.

پیشرفت های آینده

پینگ آن، تای کنگ و هین هو آ سرمایه گذارانی خارجی به عنوان صاحبان سهم دارند. مورگان استنلی و گلدمن ساجز برای سالیان متمادی در شرکت بیمه پینگ آن دارای سهم بوده‌اند. محدودیت در این است که هر سرمایه‌گذار خارجی مجاز است حداکثر ۵ درصد در یک کمپانی منفرد سهم داشته باشد و کل سهام تحت مالکیت توسط سهامداران خارجی برابر است با ۲۵ درصد. این راه برای سرمایه‌گذاری در چین، دستخوش محدودیت‌های تحت مقررات جاری است. ماده ۱۰۴ از قانون بیمه چین، کاربرد سرمایه‌ها در یک شرکت بیمه محدود می‌شود به سپرده‌های بانک، تجارت دولتی و اوراق قرضه (بهادار). دیگر صور استعمال سرمایه توسط شورای ایالت معین می‌شود. این محدودیت‌ها به مهمترین مانع قانونی

تکنیک‌های مدیریت همانند و روابط نزدیک با دولت محلی را خواهند داشت. قوانین اصلاحی فعلی، هر شعبه را به جمع‌آوری سرمایه به طور جداگانه ملزم می‌کند. و اگر با توجه به همکاری مشترک تصمیم به توسعه عملیات خود در محدوده‌های جغرافیایی دیگر با شعبات فرعی جدید بگیرد، دو شریک باید هر یک به طور مساوی در سرمایه سهم داشته باشند. اگر چه با توجه به قدرت تجاری شاخص داده شده به مؤسسات چین، اکثریت شرکت‌ها به فشارهای تجاری جهت محدود کردن سرمایه‌گذاری‌های بیشتر روی خواهند آورد. نتیجه این خواهد بود که سرمایه‌گذاران تجاری با تأسیس شعبات جدید، خواهان توسعه تجارت خود خواهند بود، اما قدرت تجاری محدود شرکای چینی آنها، مانع از توسعه بیشتر خواهد شد. هیچ نیازی نیست که

برای سرمایه‌گذاری سرمایه‌های بیمه تبدیل شده است، اما قانون بیمه چین شاید بزودی مورد تجدیدنظر قرار گیرد. طبق مقررات فعلی، برای شرکت‌های بیمه امکان تشکیل یک شرکت سرمایه‌گذاری خاص بیمه یا صندوق‌های تعاونی گوناگون وجود دارد که در آینده یک حق سرمایه‌گذاری بالقوه برای سرمایه‌گذاری خارجی فراهم می‌کند.

شرکت‌های بیمه داخلی، بویژه شرکت‌های بیمه دولتی یک شبکه وسیع توزیع در داخل چین دارند. شرکت‌های خارجی دارای تولیدات پیشرفته‌تر بیمه و مهارت‌های حرفه‌ای مدیریت هستند. یک روش تجربی برای جهت بهره‌برداری از این مزیت‌های مکمل دیگر تأمین بیمه گران

شریک حتماً یک شرکت بیمه باشد، بلکه شرکت‌های دیگر مانند شرکت‌های شیمیایی، نفتی، الکتریکی یا دیگر شرکت‌های صنعتی که موقعیت مالی قوی ندارند، نیز می‌توانند شریک به حساب آیند. اگر چه از آنجایی که شرکای چینی با فقدان تجربیات حرفه‌ای در بیمه مواجه هستند، این نوع از شراکت، اعتراض‌هایی را به همراه خواهد داشت.

یک راه چاره برای سرمایه‌گذاران خارجی جهت سرمایه‌گذاری در صنعت بیمه چین داشتن سهام در شرکت‌های داخلی بود. متداولاً، هیچ یک از شرکت‌های بیمه داخلی تا به حال در فهرست ثبت نشده‌اند، اما بعضی از شرکت‌ها مانند

می‌شود و وزیرای مسئول در تجارت و بازرگانی کشورهای عضو در آن حضور دارند. اساساً بسیاری از طرح‌های مهم در این اجلاس‌ها به شرح و توافق گذاشته می‌شود.
www.wto.org.۲

۳. اجلاس در جولای ۱۹۹۴ در نیوهمپشایر، برتون وودز به منظور ایجاد یک مکانیسم رسمی برای گسترش تجارت جهانی برگزار شد.

۴. IMF در سال ۱۹۴۶ برای گسترش همکاری‌های بین کشورهای و انجام سیاست‌های پولی و ارائه یک منبع برای کمک به کشورهای نیازمند به کمک‌های مالی بصورت موقت تأسیس شد.

۵. بانک جهانی ابتدا برای کمک به بازسازی اروپا پس از جنگ جهانی دوم تأسیس شد. در حال حاضر برای کمک به اقتصادهای در حال توسعه پس از بلایای طبیعی و جنگ فعالیت می‌کند.

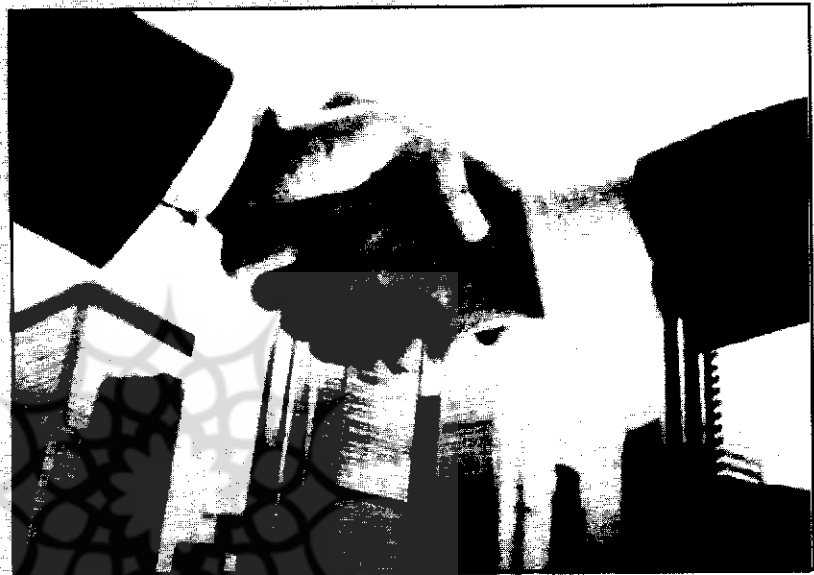
۶. کنفرانس صنعت بیمه چین WTO در نوامبر ۲۰۰۱، برگزار شد.

۷. در زبان چینی، لغت بیمه همان لغتی است که برای آسایش به کار می‌رود.

۸. عبارت Grandfather clause از شرطی ناشی می‌شود که توسط برخی ایالت‌های شرقی پس از جنگ‌های داخلی جهت محدود کردن حق رای آمریکایی-آفریقایی‌ها گذاشته شده. این ایالت‌ها امتحان سواد خواندن و نوشتن برای رای دهندگان تدارک دیدند. اگر چه بسیاری از آفریقایی-آمریکایی‌ها در این امتحانات رد شدند، اما بسیاری از سفیدها نیز مردود شدند. پس از آن، این ایالت‌ها «شرط پدر بزرگ» را گذاشتند که هر کسی که قبلاً حق رای داشت اکنون نیز واجد شرایط است.

این موضوع G-C نامیده شده زیرا در بعضی از موارد، این شرط به صورت نسبی تداوم یافت. چنانکه اگر جد شما حق رای داشت، شما نیز دارید، حتی اگر در امتحانات مردود شده باشید، دیوان عالی آمریکا در سال ۱۹۱۵ این شرط را مغایر با قانون اساسی اعلام کرد.
(Sefton, ۲۰۰۱)

داخلی این است که یک اتحادیه استراتژیک بازرگانی را توسعه دهیم. احتمالاً تعدیل کنندگان بیمه، باعث بروز بیشترین اعتراضات در محیط پس از پذیرش توسط WTO هستند. تعدیل کنندگان بیمه وادار به اصلاح شیوه عملیاتی خود در پرتو محیط جدید بازار هستند. اصل تجارت منصفانه محافظت از مؤسسات داخلی، بویژه شرکت‌های دولتی را برای تعدیل کنندگان بیمه دشوار می‌سازد. از آنجا که کنترل اصلاحی به سمت متمرکز شدن به اجزاء متفاوت عملیات بیمه تغییر جهت خواهد داد، بعضی از ابزارهای تعدیل کننده سابق دور انداخته خواهند شد.

نتیجه:

ورود چین به WTO موجب تحولات عمیق در بازاری که تمایل به رشد سریع داشت، شد. کاهش محدودیت‌ها در بازار بیمه، توسعه رشته‌ای از تولیدات پیشرفت را برای شهروندان چینی و شرکت‌ها فراهم خواهد کرد. فرصت‌های جدید برای بیمه‌گران خارجی جهت سهم شدن در این بازار در حال رشد در دسترس است. اما تازه واردان برای موفقیت باید توجه زیادی به جزئیات بیمه‌نامه‌های تنظیمی و اجزا منحصر به فرد ساختار بازار در این کشور داشته باشند. در این بازار، پایه‌های رقابت، مانند ریسک‌ها، بسیار مهم هستند. آنقدر که مسائل مربوط به بازار بیمه، آخرین موارد به فرجام رسیده قبل از حصول عضویت چین در WTO بود. بیمه، به طور قابل درکی یک جزو کلیدی برای آینده چین و شرکای تجاری آن است.

توضیحات:

۱. اجلاس وزیرای بازرگانی، بالاترین سطح اجلاس در WTO است که به صورت منظم برگزار